

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. VII. Indiculus falsitatum, quas Thomistis solent imponere Adversarii,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

§. VII.

Indiculus falsitatum, quas Thomistis solent imponere Adversarii.

Rem haud inanem, nec Lectori inutilem, aut in iudicium me facturum putavi, si in huius disputationis sine, brevissimè colligerem falsitates & absurda, quæ nobis in hac materia imponere solent Adversarii, ut in hac charta veluti in parva tabella, unico ictu oculi conspici possent.

Dicunt ergo primò Adversarii, nos sentire voluntatem nostram à Deo determinari, non velle determinare. Nos autem dicimus, illam à Deo ut primo libero determinari, & ut secundum libetum se determinare; duplicemque determinationem distinguimus, unam causalem, quæ est à solo Deo applicante voluntatem ad operandum; & alteram formalem, quæ est à Deo, & à voluntate creata simul operantibus, scilicet voluntas esse effectum prioris.

Dicunt secundò, nullam indifferentiam activam, sed passivam tantùm nos in voluntate creata agnoscere. Dicimus nos, illam utràque gradere: passivam quidem, in ordine ad divinam motionem quam recipit: & activam, respectu propriæ operationis quam elicit. Hanc tamen volumus esse ita vagam & effrenam, qualem docet Adversarii, sed temperatam subordinatione & subiectione ad Deum, ut ad primum movens, & ad primum determinans.

Dicunt tertio, nos docere voluntatem à Deo prædeterminatam non posse non operari aut agere oppositum. Dicimus nos, utrumque posse in sensu diviso, licet non in sensu composito.

Dicunt quartò, juxta Thomistas, idem esse posse non agere in sensu diviso, quod ablatâ promotione, & à voluntate divisa. Hunc tamen sensum tanquam Calvinisticum rejicimus, & dicimus posse non agere vel dissentire in sensu diviso significare quod voluntas sub ipsa Dei motione, absolutam ad non agendum vel ad dif-

A sentiendum potentiam retinet & conservat.

Dicunt quintò, nos totam libertatem ponere in intellectu, non autem in voluntate. Sed hoc nusquam somnavimus, nam in intellectu proximam libertatis radicem collocamus; in voluntate verò tanquam in propria sede aut cubili, eam residere profitemur.

Dicunt sexto, nos in voluntate præmota necessitatem antecedentem admittere. Hoc tamen constanter negamus, & inter suppositionem antecedentem, & necessitatem antecedentem distinguimus, ut constat ex supradictis.

Dicunt septimò: liberum arbitrium per præmotionem physicam & gratiam efficacem moveri à Deo irresistibiliter & includabiliter. Nos dicimus in his terminis latere æquivocationem: si enim carentiam actualis resistentiæ & dissensus significant, vera est illa propositio: secus autem si his vocibus potentia resistendi seu dissentendi excludatur; hæc enim, ut supra ostendimus, non tollitur aut absimitur per prædeterminationem & gratiam efficacem, sed solum actualis dissensus & resistentia impeditur.

Plerique etiam hallucinantur in intelligentia harum vocum, *Prædeterminatio physica*: existimant enim particulam *præ*, prioritatem temporis aut durationis designare, cum tamen, juxta Thomistas, solam naturæ & causalitatis prioritatem significet; illudque nomen *physica* Authores illi philosophicè usurpant, prout significat idem quod *naturalis*, seu per modum naturæ movens; cum tamen Theologicè sumi debeat; prout scilicet denotat motionem divinam esse ab intrinseco & ex sua natura efficacem, quamvis causas liberas ad unum per modum liberi, & non per modum naturæ determinet.

Hæc de profundissimo & inscrutabili prædeterminationis & reprobationis mysterio dicta sufficiant. Verùm quia ut ait Propheta Regius, *ab- yssus abyssum invocat*, ab abyssu mysterii prædeterminationis, transeamus ad abyssum mysterii SS. Trinitatis.

